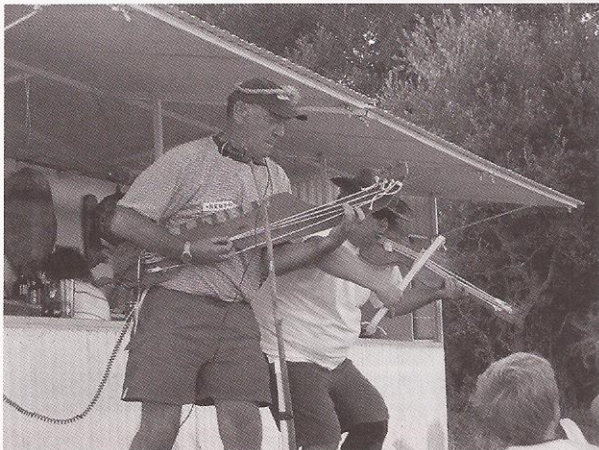

DE PINEIRÓNS A LAUREANO MAYÁN TABOADA, O SEU PRESIDENTE

Lano, ao final deste pasado ano, xogaches o partido máis difícil da túa vida. Fixeches grandes paradas, como magnífico gardameta que fuches, paradas que che deron esperanzas de conseguir o trunfo final, pero, o contrario era duro e difícil de roer e, aínda que che deu esperanzas, parece que tiña decidido gañar a contenda como fora e, ao final, conseguíuno.

Lano Mayán, acompañado ao violín por Pepe de Vigo, nunha das súas actuacións no chiringuito de Area dos Cans. Que humor!

Fai vinte anos que tivemos a sorte de coñecerte nesa engaiolante Illa de Ons e, hai que dicilo coa boca ben grande, que fuches para nós unha persoa moi enriquecedora. Ao teu lado todos aprendemos e gozamos. Que ben o temos pasado! Xamais esqueceremos a túa facilidade camaleónica para sorprendernos, agora caracterizado como frade, agora como cabaleiro feudal, agora como espermatozoide... Canto temos rido! Que humor tiñas e como eras capaz de fascinar e enfeitizarnos a todos! Iso si, cos consellos, suxestións e recomendacións que che daba a túa dona, Angelines, persoa encantadora, capaz de dar todo, para que todos formamos, ao voso lado, un pouco máis felices.

Fuches un dos promotores para que as ideas e o noso particular traballo cultural fora cousa de todos e con esa teima formamos a Asociación Cultural "Pineiróns", asociación que sempre presidiches e que, por esas malas xogadas da vida, tiveches que deixar o último ano, con esperanzas de regresar,

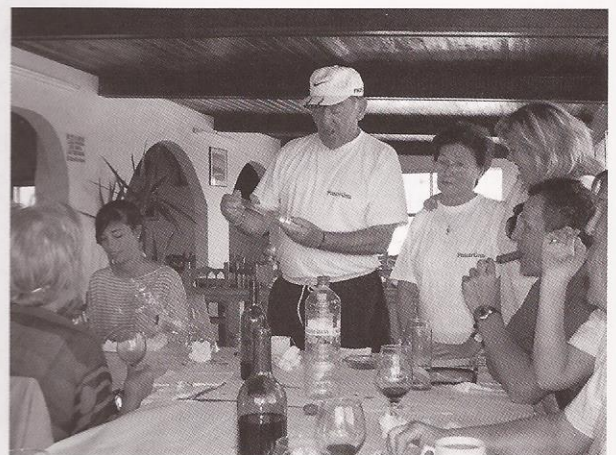
non sen estar sempre pendente dela e en contacto continuo coa persoa que che relevou no cargo.

O teu sinal cultural non só tivo a Ons como obxectivo, pois aí temos o enorme traballo que fixeches polo teu Marín da alma. Máis de media ducia de libros deixa constancia do teu amor por esa vila sen esquecermos do enorme labor desenvolvido en diferentes revistas, prensa, radio,..., que demostra que eras unha persoa que adorabas a esa terra á que chegaches sendo aínda un crío.

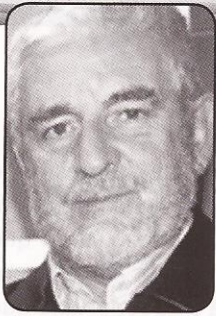
Moito te imos botar de menos, pero, iso si, sempre vas a estar entre nós. Seguiremosche escoitando, dende o teu Bernabeu dos ceos e cunha cunca de tinto Barrantes na man, as cantatas que coa túa admirable voz sempre nos deleitabas. É imposible de esquecer a un gran AMIGO que foi quen de manter unidos a ese grupo de compañeiros que, case sen querer, coñecémonos nunha Illa que o foi e o seguirá sendo todo para nós.

Amigo Lano, tiñamos pensado neste pasado Nadal, nomearte PRESIDENTE de HONRA da Asociación, pero non foi posible facelo en vida, como se deben facer as cousas boas, polo que queremos que saibas que tes esa meritoria distinción que lograches polo teu labor a prol da cultura e da asociación, pero tamén, xunto á túa dona, pola vosa simpatía, polo cariño, polo afecto,..., e pola harmonía que fostes capaz de transmitir a todos os que formamos a Asociación Cultural "Pineiróns".

Ata sempre, AMIGO E PRESIDENTE!

Mayán recibindo a Pineira de Prata de Pineiróns polo seu traballo a prol da asociación.

IN MEMORIAN

Laureano Mayán ausente e presente neste Aninios

Por: Julio Santos Pena

Que a revista AUNIOS vexa un ano mais a luz é para min, e para todos os que colaboramos nela, un verdadeiro motivo de satisfacción sobre todo porque a maioría das firmas que aquí aparecen vírona nacer hai case que vinte anos e fomos crescendo con ela, ano por ano, cada un de nós dedicando lembranzas, anécdotas e coñecementos da nosa cultura galega e, sobre todo, da Illa de Ons na que todos temos posto un pouco do corazón e, como no meu caso, parte da vida, quizais os anos máis inesquecibles dela. Ao longo destas dúas décadas rexistramos co paso da vida de cada un, numerosas novidades e AUNIOS será un bo referente diso para todos os que, nos vindeiros anos, teñan curiosidade e ocasión de ler os contidos desta revista feita ao quecer do agarimo que cada quen de nós veu poñendo nas súas páxinas.

Lamentablemente, xunto coas novas boas, as máis frecuentes, temos que rexistrar de cando en vez e moi en especial este ano, outras que causan dor como é a do pasamento do noso amigo Laureano Mayán que tanto fixo por esta publicación e no ámbito da asociación "Pineiróns", da que foi presidente e un dos principais impulsores deste nexo de unión participado por todos os que amamos a Illa e outras cousas propias do entorno galego no que vivimos. Lano Mayán deixounos hai pouco tempo logo de vivir os últimos meses da súa vida pendurado na grave doenza que afrontou como un valente dende que se lle comunicou a realidade do padecemento. El mesmo foi dando a mala nova da perspectiva final que o esperaba aos amigos e coñecidos polo que, cada quen de nós, sabiamos que Mayán atravesaba unha dura proba vital o que se confirmaba día a día polo declive físico que ía mostrando a pesar de que sempre aseguraba, probablemente para animar aos demais, que todo ía ben e que a súa recuperación era crecente.

Laureano foi sempre un personaxe, si non importante (entendendo como importante alguén de que dependen institucións ou colectivos), si, desde logo, popular e querido; moi querido. O seu apelido empezou a soar hai moitas décadas, cando aínda era case un neno e empezaba a amosar as súas condicións para o deporte e dentro del, para gardar a portería de aquel mítico equipo do "Marín F.C." que alá polos anos cincuenta e sesenta do século pasado, relacionábase cos mellores equipos daquela Terceira División de fútbol. Aparecía cada domingo encabezando a aliñación do equipo marinense e os afeccionados, especialmente os nenos que, por aquela, gozabamos do fútbol, que era a alternativa de ocio ao cine

infantil, e a falta doutras modernidades que hoxe en día ocupan o tempo de nenos xoves e maiores. E a figura de Mayán facíase moito máis grande porque, ademais, con frecuencia era o salvador do equipo coa seguridade que daba pola súa eficiencia na defensa do portal franxiázul. Moitos anos defendeu as cores do Marín F.C. pero tamén militou noutros equipos, incluso superiores atraídos pola eficiencia do seu facer deportivo e, xa retirado da competición oficial, converteuse case nunha lenda do moderno fútbol-sala alistado no equipo "Rosant" que foi outro mito nos comezos desta nova faceta deportiva nacida a finais dos anos setenta, onde Lano Mayán volveu a deixar patente o seu valor deportivo.

Laureano Mayán na presentación da revista AUNIOS n°13, no Museo Torres de Marín, xunto con, á súa dereita a súa dona Angelines e á súa esquerda, Julio Santos Pena.

No ámbito profesional paralelo ao deportivo propiamente dito, traballou durante moitos anos nunha das mellores conserveiras galegas radicada en Marín e, pechada esta como consecuencia das crises sucesivas que levaron por diante esta industria na que Marín era unha praza punteira, desempeñou un labor administrativo similar nunha importante empresa de madeiras fóra deste concello. En ambos casos, deixou pegada dunha evidente capacidade baseada na seriedade, no traballo, orden e sobre todo pulcritude en cada un dos seus cometidos, que son virtudes que non están ao alcance de calquera á hora de desenvolver un labor deste tipo. E tamén a crise acabou levando por diante a industria onde Mayán desenvolvía a súa misión co que o noso especial veciño viuse, cunha idade non moi afastada á xubilación, apartado da vida laboral, o que ben sei que o fixo sufrir como adoita pasar nestes casos.

Pero non todos reaccionamos do mesmo xeito ante as dificultades da vida e Lano Mayán dou mostras de que na vida hai que saber superar as dificultades e os atrancos que aparecen, se cadra, cando menos un espera e, lonxe de acomodarse a unha vida sen máis ilusión que ver pasar o tempo, empezou una nova tarefa como foi a de escribir e compoñer unha ducia de libros sobre Marín que aquí quedaron como estela do seu paso por esta vida e por esta vila. Sorprendeunos a todos con unha secuencia case continua de presentación de cada unha das súas publicacións que van dende facer unha comparativa gráfica e fotográfica entre o Marín de principios do século pasado ata hoxe, a reflectir noutro xénero literario a personalidade de moitos marinenses populares dos que contou as súas historias particulares con singular anecdotario de cada un deles, devolvéndolles a popularidade que tiveron e aínda teñen, pois nalgún caso aparecen neses libros persoeiros vivos. O traballo de Lano Mayán para sacar á luz esta ducia de libros foi inxente e para iso cada día podíamos velo cámara fotográfica en ristre tomando as imaxes de calquera esquina da vila nos mesmos ángulos das fotografías antigas para dar coas claves da diferenza entre elas e marcar nalgún caso o progreso e, noutros, establecer as claves de desfeitas que prexudicaron paisaxes e valores urbanos deste noso pobo. Cabe sinalar que nestes traballos o noso amigo sacaba a vea de periodista que durante un tempo o tivo ocupado desenvolvendo o labor de correspondente da Voz de Galicia e de Radio Pontevedra en Marín sempre a cabalo da noticia de última hora e do que acontecía neste pobo.

Non estivo só Mayán neste traballo e sempre destacou a colaboración que a súa dona “Gelines” lle prestou no mesmo, axuda que despois do seu pasamento aínda non está concluída porque o derradeiro libro de

Laureano Mayán dirixíndose ao público asistente a bordo da goleta Nieves, fondeada fronte a Illa de Ons, na presentación do n°11 da revista AUNIOS.

Laureano quedou tan só pendente da súa impresión e publicación que espero se complete non moi alá no tempo, porque ese sería o seu desexo e tamén o noso, e co que se pecharía toda unha traxectoria breve por tardía pero singular e positiva no eido da literatura e da reportaxe que queda para a historia.

Lano Mayán e membros de Pineiróns cantando o Maio no ano 2005 na Illa de Ons

E, nesta referencia a Laureano Mayán non podemos esquecer outros aspectos da súa personalidade. Posuía unha prodixiosa voz, aínda que non se prodigou nesta faceta artística salvo en momentos moi especiais de reunións familiares e de amigos. Nembargantes foi un dos gañadores de aquel Festival da Canción de Marín que tivera moita sona alá polos anos setenta competindo con cantantes profesionais que se presentaran naquela ocasión ao certame. Era tamén un habitual e singular animador de reunións e acontecementos e, como exemplo, baste recordar a organización da festa do maio que levaba a cabo na Illa de Ons polos compoñentes da asociación “Piñeiróns”. É singular e significativa do bo humor de Laureano a fotografía na que aparece vestido con “smoking” para cantar o maio sorprendendo a illáns e visitantes, se cadra descoñecedores da tradicional festa ou do singular humor do propio personaxe.

Laureano Mayán foise pero deixou un longo legado de amizade, de simpatía e de colaboración en todo o que fora precisa a súa presenza. Adoita ser un tópico expresar admiración postremeira por quen xa non está presente, pero non é o caso porque os méritos de Lano son ben patentes e a súa obra perdurará por moitos anos no recordo dos amigos e dos que, sen chegar a selo, atoparanse co contido dos libros que levan a súa firma.

Descanse en paz e que saibamos todos lembralo como se merece